

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **T. G.**, zastoupeného JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou se sídlem Hlinky 142a, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2005, čj. OAM-149/LE-PA01-PA01-2005, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 56 Az 22/2005, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2005, č. j. 56 Az 22/2005 - 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky JUDr. Radany Pekárkové **s e u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o udělení azylu na území České republiky jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném do 12. 10. 2005 (nyní § 16 odst. 2 zákona o azylu – pozn. soudu). Podle tohoto ustanovení se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná v případě,

že žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. Žalovaný uvedl, že žalobce vstoupil na území České republiky nelegálně dne 9. 7. 2003 a pobýval zde bez platného cestovního dokladu, víza a povolení k pobytu. Třikrát mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které nerespektoval. V roce 2004 byl za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání pěti měsíců. Podle žalovaného žalobce nevyužil včas možnosti požádat o udělení azylu a žádost podal až v době, kdy se nacházel v Z. v P. za účelem realizace správního vyhoštění. Žalovaný uvedl, že skutečnost spočívající v tom, že žalobce nevěděl, kde má o azyl požádat, je pouze subjektivní. Skutečnosti uvedené v žádosti o azyl však byly žalobci známy již dříve a v podání žádosti o udělení azylu mu nebránily žádné objektivní okolnosti.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2005, č. j. 56 Az 22/2005 - 15, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí odmítnuta pro opožděnost. Soud uvedl, že rozhodnutí žalovaného převzal žalobce do vlastních rukou dne 3. 3. 2005 a vzal na vědomí, že rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení. Podle § 32 odst. 2 zákona o azylu lze podat žalobu proti rozhodnutí o žádosti o udělení azylu, jež byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, ve lhůtě sedmi dnů od doručení rozhodnutí. Lhůta pro podání žaloby začala v daném případě běžet dne 4. 3. 2005 a skončila ve čtvrtek dne 10. 3. 2005. Žaloba však byla podána k poštovní přepravě až dne 14. 3. 2005, tedy po uplynutí zákonné lhůty a soud ji proto jako opožděnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Včasnou kasační stížností se stěžovatel domáhal zrušení uvedeného usnesení a požádal soud o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel poté zaslal soudu rukou psaný přípis, v němž uvedl, že podáním žaloby pověřil advokáta JUDr. Petra Navrátila, jenž žalobu bez vědomí stěžovatele podal opožděně, což prý nelze klást za vinu stěžovateli. Stěžovatel dále soudu sdělil, že je kosovským Albáncem a obsáhle tuto skutečnost odůvodnil. V doplnění kasační stížnosti, k němuž byla ustanovená zástupkyně soudem vyzvána, tato zástupkyně uvedla, že soud ze správního spisu nezjistil, že stěžovatel má vážné problémy se zrakem, ačkoliv na to stěžovatel poukázal; podpis stěžovatele není v takovém případě dokladem o tom, že byl seznámen s obsahem protokolu, tedy i se skutečností, že rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení. Z toho vyplývá, že stěžovatel nebyl řádně poučen o tom, kdy mu začíná běžet lhůta pro podání žaloby. Stěžovateli nebylo rozhodnutí řádně předáno a tedy nemohl zmeškat lhůtu pro podání žaloby. Soud měl povinnost chránit práva účastníka řízení a poskytovat mu pomoc a poučení, aby v řízení neutrpěl újmu. Navíc se žalovaný měl zabývat tím, zda není třeba stěžovateli vzhledem k jeho vadě zraku ustanovit opatrovníka; stěžovatel byl pouze odkázán na pracovníky SOZE a odeslání žaloby nemohl ovlivnit. Dále stěžovatel doplnil, že není občanem Srbska a Černé Hory, nýbrž kosovským Albáncem, což žalovaný pominul stejně jako pominul nebezpečí hrozící kvůli bojům Srbů s Albánci. Soud podle stěžovatele nezjistil správně, zda a kdy počala běžet lhůta pro podání žaloby a proto je jeho rozhodnutí nezákonné. Ze všech důvodů stěžovatel navrhl, aby usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2005, č. j. 56 Az 22/2005 - 15, bylo zrušeno, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání a uvedl, že mu není známo, že by u protokolu o předání rozhodnutí mohly vzniknout jakékoliv pochybnosti o oznámení (doručení) napadeného rozhodnutí. Připouští-li stěžovatel, že jeho podpis na protokolu ze dne 3. 3. 2005 je dokladem toho, že byl v jazyce albánském seznámen s obsahem rozhodnutí, pak připouští, že je to dokladem i o dalších uváděných skutečnostech. V rozhodnutí byl žalobce správně poučen, že žalobu může podat do sedmi dnů ode dne

doručení rozhodnutí; žalovaný neshledal na své straně pochybení a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy stěžovatelem tvrzená nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby. Stěžovatel je přesvědčen, že mu nebylo rozhodnutí žalovaného řádným způsobem doručeno, a proto nemohla být ani podaná žaloba opožděná. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem Krajského soudu v Brně o tom, že žaloba byla podána opožděně. Z obsahu protokolu o předání rozhodnutí obsaženého ve správním spise vyplývá, že dne 3. 3. 2005 bylo stěžovateli za přítomnosti tlumočnicka předáno rozhodnutí, s nímž byl v jazyce albánském také seznámen. Dále byl stěžovatel poučen o tom, že rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení a že v daném případě je místně příslušným soudem pro řízení o žalobě Krajský soud v Brně. Obě strany protokolu byly podepsány pracovníkem Ministerstva vnitra, tlumočnickem i žalobcem. Na základě těchto skutečností nelze dospět k závěru, že by rozhodnutí nebylo stěžovateli řádným způsobem doručeno. Rozhodnutí tedy bylo žalobci doručeno ve čtvrtek dne 3. 3. 2005; sedmidenní lhůta pro podání žaloby podle již citovaného § 32 odst. 2 zákona o azylu začala běžet v pátek dne 4. 3. 2005 a skončila ve čtvrtek dne 10. 3. 2005. Pokud tedy byla správní žaloba podána k poštovní přepravě až dne 14. 3. 2005, postupoval krajský soud správně, když ji odmítl jako opožděně podanou.

Pokud jde o tvrzení, že stěžovateli nemohlo být rozhodnutí řádně doručeno, neboť z důvodu zrakové vady nemohl seznat obsah poučení o tom, že rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení, v důsledku čehož zmeškal lhůtu pro vydání rozhodnutí, je zapotřebí poukázat na to, že průběh předání rozhodnutí žalovaného byl stěžovateli tlumočen do jazyka albánského. Obsah rozhodnutí i informaci o tom, že rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení a že místně příslušným soudem pro případné řízení o žalobě je Krajský soud v Brně, seznal stěžovatel prostřednictvím svého tlumočnicka; ani tvrzená vada zraku na to v daném případě nemohla mít vliv. Navíc podle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze zmeškání lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu prominout. Bylo-li tedy rozhodnutí správního orgánu řádně doručeno, nelze zmeškání lhůty prominout z důvodu subjektivního žalobcova tvrzení. Ani přesvědčení žalobce, že zmeškání lhůty způsobil jistý advokát, není důvodem pro zrušení rozhodnutí krajského soudu, neboť jednak v řízení před krajským soudem nebyl stěžovatel zastoupen advokátem, a i kdyby zastoupen byl a ke zmeškání lhůty pro podání žaloby by došlo pochybením advokáta, nemělo by to na rozhodnutí soudu o opožděném podání žaloby žádný vliv. Ke sdělení obsaženému v doplnění kasační stížnosti, podle něhož má stěžovatel natolik poškozený zrak, že mu měl být v řízení o udělení azylu ustanoven opatrovník, je zapotřebí připomenout, že v průběhu řízení o udělení azylu nevyvstala vada zraku stěžovatele najevo v takové intenzitě, že by odůvodňovala zvláštní přístup žalovaného ke stěžovateli. Dokladem toho je mj. ručně psaný text stěžovatele, který je uveden na poslední straně protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu; rovněž v řízení před soudem stěžovatel soudu dne 18. 7. 2005 adresoval vlastnoručně psaný přípis. Tvrzeními týkajícími se státní příslušnosti žalobce a skutkovými tvrzeními vztahujícími se k důvodům pro udělení azylu

se Nejvyšší správní soud v tomto řízení, v němž přezkoumává rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby pro opožděnost, nebyl oprávněn zabývat.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí Krajského soudu v Brně o odmítnutí žaloby jako opožděné bylo vydáno v souladu se zákonem. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tedy není dán a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – první porady s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 8. 2005 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

